

Nic Van Otten

Luisteren naar wat er écht leeft

“Ik ben heel lang geleden begonnen als vakbondsafgevaardigde,” zegt Nic(ole) Van Otten. “Vanuit het team vroegen ze mij of ik dat niet zag zitten. En voilà ... ik heb het met plezier gedaan tot aan mijn pensioen. Mijn vakbondswerk heeft mijn sociaal engagement, mijn relaties binnen het team, zeker nog versterkt.”

Nic(ole) Van Otten kwam toevallig in het basisonderwijs terecht. “Begin jaren tachtig creëerde de overheid een beperkt aantal uren secretariaat per school. In die tijd werkte mijn ondertussen overleden echtgenoot Jef als onderwijzer in Westmalle. Ik ben op zijn school kunnen starten, met een minimaal urenpakket, in combinatie met enkele uren in Vrije basisschool Lentekind in Vlimmeren. Twee jaar later deed ik de overstap naar Turnhout, naar de drie basisscholen van het Heilig Graf. In het begin ging het om enkel losse taken op het secretariaat, geen grote verantwoordelijkheden. Doorheen de jaren breidde het pakket voor administratief medewerker uit tot leerlingenadministratie met inschrijvingsbeleid, schoolrekeningen, bestellingen, ... Ik was doodgewoon een duizendpoot op het secretariaat. In dertig jaar tijd is er een gigantische evolutie geweest door de groeiende digitalisering van de job en een stijging van de verantwoordelijkheden.”

“Als vakbondsafgevaardigde was ik het aanspreekpunt voor eerstelijnsinfo voor startende leerkrachten, voor aanvraag van verlofsystemen, aanvraag van premies, ... De meeste vragen kreeg ik over verlopen, plage-uren of toezichten. Het laatste jaar uiteraard vaak over de pensioenen. Het

overleg binnen onze scholengemeenschap verliep altijd correct en in een goede verstandhouding. Alles kwam op de tafel van de GLOC's en LOC's. Vakbondswerk is er zeker niet makkelijker op geworden. Vooral in periodes van onrust en staking krijg je enorm veel vragen. Maar dat luisterend oor, dat aanspreekpunt blijft o zo belangrijk. Collega's waarderen het ook enorm dat jij hun bekommernissen meeneemt naar het overleg. Nooit heb ik ondervonden dat iemand zich geremd voelde om mij als VA aan te spreken. En daar ben ik trots op.”

“Twee jonge VA's zullen op school het werk verderzetten. Het zal boeiend en leerrijk worden. Ik geef hen mee dat teamspirit, open mind, luisteren, enorm belangrijk zijn. En verlies zeker niet uit het oog dat jongere en oudere collega's soms uiteenlopende meningen kunnen hebben. Wees verzoenend en overleg op tijd! Ik wens hen veel succes!”

En dan nu gepensioneerd ... “Voel ik me zo? Nog niet echt. Ik wil zeker niet stilvallen maar bezig blijven en me inzetten voor anderen. Hier en (voor wie mij persoonlijk kent) ook in Afrika!”

Welkom bij de senioren, Nic! 😊

TEKST
Lut Verheyen

FOTO
Kouffo Tawena

JOEPIE, NIEUWE BANKEN VOOR ONS KLASJE
IN KOUTCHATIÉ, NOORD-BENIN

10:00